

29.10.2024

Buletinul jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului Hotărâri și decizii împotriva României iulie - septembrie 2024

În perioada 1 iulie - 30 septembrie 2024, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a examinat 59 de cereri împotriva României, pronunțând 3 hotărâri și 9 decizii de inadmisibilitate și de scoatere de pe rol.¹

Ștefan și alții împotriva României

(2.07.2024, cererea nr. 57931/21)

încălcarea art. 2; încălcarea art. 3 (anchetă efectivă; evenimentele din 13-15 iunie 1990; perioadă excesiv de lungă)

Cererea are ca obiect caracterul efectiv al anchetei penale privind reprimarea manifestațiilor antiguvernamentale din România din perioada 13-15 iunie 1990, în cursul cărora mai multe persoane au fost ucise sau grav rănite de gloanțe, cu încălcarea art. 2 și 3 din Convenție. Reclamanții sunt cele 2 fiice și văduva domnului Gheorghe Duncă, ucis prin împușcare la 13 iunie 1990, fiii domnului Mitriță Lepădatu, ucis prin împușcare la 13 iunie 1990, precum și doamna Bechir, care a suferit violențe fizice din partea militarilor în perioada respectivă. Informațiile relevante privind desfășurarea anchetei penale până la 2 octombrie 2013 sunt prezentate în hotărârea *Mocanu și alții*². Astfel cum a constatat Curtea în hotărârea respectivă, o anchetă penală a fost începută din oficiu în urma evenimentelor în cauză. În 2013, ancheta era încă pendinte și se desfășura de mai bine de 23 de ani, adică de mai bine de 19 ani de la ratificarea Convenției de către România (20 iunie 1994). După 17 septembrie 2014, data la care a fost pronunțată hotărârea *Mocanu și alții*, au fost efectuate o serie de acte de anchetă, astfel cum sunt descrise în cauza *Ștefan-Gabriel Mocanu și alții*³. La data ultimelor informații furnizate de guvernul român (noiembrie 2023), procesul penal era încă pendinte.

Curtea a reținut că complexitatea anchetei invocate de Guvern, deși incontestabilă, nu poate justifica durata investigațiilor și modul în care acestea au fost desfășurate în această perioadă extrem de lungă. În ceea ce privește obligația de a implica rudele victimelor în procedură, din actele dosarului nu reiese că reclamanții au fost informați cu privire la evoluția anchetei, în special după ce cauza a fost trimisă la parchet și ancheta a fost redeschisă în iunie 2021. În consecință, Curtea a considerat că interesele acestora de a participa la anchetă nu au fost suficient protejate. În ceea ce privește pretinsa omisiune a ultimei reclamante de a răspunde la două citații ale parchetului, Curtea a considerat că această omisiune nu a fost de natură să afecteze calitatea de victimă a reclamantei. În plus, nu a fost convinsă că, în speță, prezența reclamantei în 2022 ar fi modificat semnificativ desfășurarea anchetei inițiate din oficiu. În consecință, a existat o încălcare a aspectului procedural al art. 2 și 3 din Convenție.

¹ Căutarea pe site-ul Curții poate fi făcută [aici](#). Materialul de față nu conține o prezentare exhaustivă a jurisprudenței contra României pentru perioada de referință, fiind posibilă publicarea ulterioară de către Curte a unor decizii ori hotărâri suplimentare. Institutul European din România va opera actualizările necesare în mod retroactiv.

² Disponibilă în limba română [aici](#).

³ Disponibilă în limba română [aici](#).

Băloi împotriva României

(2.07.2024, cererea nr. 12771/20)

încălcarea art. 1 din Protocolul nr. 1 (neacordarea de compensații proprietarilor de păduri, în pofida unui drept recunoscut de lege; inacțiune prelungită din partea statului în ceea ce privește adoptarea și publicarea de norme metodologice pentru acordarea de ajutoare de stat pentru compensații reprezentând costurile gestionării durabile a terenurilor forestiere)

În cerere, reclamanta, proprietar forestier, s-a plâns, în temeiul art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție, că, în pofida unui drept recunoscut de lege, nu a primit compensații pentru faptul că nu a putut să exploateze pădurile deținute din cauza clasificării acestora ca zone naturale protejate în cadrul rețelei europene „Natura 2000”. Reclamanta deține titlul de proprietate asupra unei păduri de 22,3 hectare. În conformitate cu dispozițiile aplicabile zonelor forestiere protejate, proprietarii acestor zone sunt obligați să întrețină pădurile în cauză, dar nu le pot exploata în niciun fel; în conformitate cu Legea nr. 46/2008 privind Codul silvic, aceștia au dreptul la despăgubiri. Reclamanta a inițiat o procedură administrativă preliminară, în cadrul căreia i s-a adus la cunoștință, prin intermediul unui centralizator întocmit de ocolul silvic local, că i se cuvine o sumă pentru anii 2014-2016, corespunzând, în principal, valorii recoltei de lemn pe care nu a putut să o recolteze în acei ani. Reclamanta a introdus o acțiune civilă împotriva Ministerului Mediului, solicitând suma în cauză și întemeindu-se pe H.G. nr. 447/2017.⁴ Instanțele naționale au respins cererea cu motivarea că, în ciuda avizului favorabil emis de Comisia Europeană⁵, Guvernul nu adoptase încă normele metodologice care reglementează acordarea despăgubirilor. Instanțele au statuat că, în aceste condiții, „refuzul ministerului nu poate fi considerat o decizie nejustificată sau o decizie luată cu depășirea competențelor sale” și, în ceea ce privește H.G. nr. 447/2017, s-a considerat că hotărârea respectivă nu se aplica retroactiv.

Curtea a constatat inacțiunea prelungită a statului în ceea ce privește adoptarea și publicarea normelor metodologice care reglementează acordarea ajutoarelor de stat destinate să compenseze costul gestionării durabile a terenurilor forestiere și valoarea lemnului neexploatat din acestea din cauza cerințelor de protecție prevăzute de reglementările administrative silvice. Pentru motivele expuse în hotărârea *Porceni Pleșa și Piciorul Bătrân Banciu*⁶, care se aplică și prezentei cauze, Curtea a concluzionat că principiul legalității nu a fost respectat. În plus, Guvernul nu a susținut că, prin nepublicarea normelor metodologice relevante și, în consecință, prin neplata despăgubirii la care reclamantul avea dreptul, a urmărit vreun scop legitim, iar Curtea, la rândul său, nu a văzut în ce ar fi putut consta un astfel de scop. Constatând astfel că ingerința în cauză nu a fost legală și nu a urmărit niciun scop legitim, Curtea nu a mai analizat dacă a fost realizat un just echilibru între cerințele interesului general al comunității și imperativele de protejare a drepturilor individuale. În concluzie, a existat o încălcare a art. 1 din Protocolul nr. 1.

Popa împotriva României

(2.07.2024, cererea nr. 21570/21)

decizie de inadmisibilitate (art. 34; neepuizarea căilor de atac interne; plângere împotriva polițiștilor pentru abuz în serviciu și neglijență în serviciu; cauza aflată încă la parchet)

Prezenta cauză se referă în principal la pretinsa nerespectare de către autoritățile naționale a obligației de protecție a integrității fizice a reclamantei, care a fost agresată în spațiul public de către o persoană cu tulburări psihice, precum și absența unei căi de atac efective în această privință. Aceasta a invocat art. 3 și 13 din Convenție.

Reclamanta, care suferă de paraplegie, folosea un scaun cu rotile pe o stradă din

⁴ Hotărârea Guvernului nr. 447 din 30 iunie 2017 pentru aprobarea Normelor metodologice de acordare, utilizare și control al compensațiilor reprezentând contravaloarea produselor pe care proprietarii nu le recoltează, datorită funcțiilor de protecție stabilite prin amenajamente silvice care determină restricții în recoltarea de masă lemnoasă, publicată în Monitorul Oficial nr. 526 din 6 iulie 2017.

⁵ Prin Decizia C(2012)5166 din 19 iulie 2012, Comisia Europeană a avizat favorabil acordarea ajutoarelor persoanelor fizice și juridice pentru pădurile incluse în T1 și T2 care fac parte din cadrul siturilor Natura 2000, această decizie având rolul de a aviza favorabil schema de ajutor de stat propusă de statul român.

⁶ Disponibilă în limba română [aici](#).

centrul oraşului Râmnicu Vâlcea când a fost atacată violent de o femeie. Reclamanta a fost dusă la spital unde a fost diagnosticat o fractură de şold, care a necesitat o intervenţie chirurgicală. Leziunile au necesitat 80 de zile de îngrijiri medicale. Poliţia a deschis o anchetă, iar reclamanta a formulat o plângere pentru lovire şi alte violenţe. Prin ordonanţă, parchetul, constatând că agresoarea nu are discernământ şi nu răspunde penal, a clasat plângerea reclamantei; plângerea acesteia a fost respinsă de procurorul-şef al parchetului şi de judecătoria. În cadrul plângerii formulate împotriva ordonanţei de clasare, reclamanta a formulat o plângere penală împotriva poliţiştilor pentru abuz în serviciu şi neglijenţă în serviciu, criticând faptul că nu au luat măsuri suficiente şi adecvate pentru a-i proteja integritatea fizică. Ordonanţa de clasare a acestei plângeri a fost admisă de judecătoria, care a solicitat un supliment de anchetă şi a retrimis cauza la parchet. Procedura este încă pendinte.

Curtea a reţinut că această anchetă urmăreşte să clarifice aspectul dacă poate fi angajată răspunderea penală şi civilă a poliţiştilor pentru acţiunile sau omisiunile lor în legătură cu exercitarea obligaţiilor lor de serviciu în contextul anchetei privind agresiunile care au precedat-o pe cea căreia i-a căzut victimă reclamanta. În această privinţă, Curtea a observat că aceste obligaţii includeau efectuarea a unei expertize medicale pentru a stabili dacă discernământul agresoarei a fost afectat şi dacă ar trebui să fie supusă unor măsuri de siguranţă. Motivele pentru care expertiza nu a fost efectuată în termenul stabilit de procuror şi consecinţele acestei nerespectări asupra producerii atacului asupra reclamantei vor trebui să fie stabilite de instanţele interne, iar Curtea nu a putut specula cu privire la rezultatul procedurii. În lumina celor de mai sus, Curtea nu poate considera, în circumstanţele prezentei cauze, că ancheta efectuată până în prezent a fost superficială sau arbitrară. Având în vedere ansamblul probelor, Curtea a constatat că reclamanta nu a reuşit, de asemenea, să demonstreze că procedura penală iniţiată împotriva poliţiştilor nu a fost de natură să permită examinarea corespunzătoare a cauzei sale şi să angajeze răspunderea acestora pentru pretinsa încălcare a obligaţiei de a o proteja împotriva atingerilor aduse integrităţii sale fizice. Având în vedere cele de mai sus, Curtea a confirmat excepţia Guvernului şi a declarat capătul de cerere inadmisibil pentru neputinza căilor de atac interne.

Lupu împotriva României

(2.07.2024, cererea nr. 33254/17)

decizie de inadmisibilitate (art. 6; condamnare în apel după achitare în primă instanţă; aprecierea probelor de către instanţa de apel)

Cererea a avut ca obiect condamnarea reclamantului la o pedeapsă cu închisoare cu suspendare de către curtea de apel, după ce acesta fusese achitat în primă instanţă de către tribunal. În cadrul art. 6 § 1 din Convenţie, reclamantul s-a plâns că a fost condamnat de instanţa de apel în absenţa unui interogatoriu direct al tuturor martorilor şi fără a fi audiat, deşi fusese achitat în primă instanţă pe baza aceluiaşi probe.

În măsura în care instanţa de apel a infirmat hotărârea primei instanţe cu privire la existenţa elementului subiectiv al infracţiunilor, Curtea a admis că examinarea reclamantului în apel ar fi putut aduce clarificări în această privinţă. Cu toate acestea, instanţa de apel l-a condamnat pe reclamant după ce i-a oferit posibilitatea de a face o declaraţie în şedinţă publică cu privire la faptele de care era acuzat, ocazie de care acesta nu a profitat, invocând dreptul său de a lua cuvântul la final. În plus, instanţa de apel nu a reinterpretat sau nu a dat o conotaţie diferită declaraţiilor inculpaţilor date în fazele anterioare ale procedurii. Curtea a acordat importanţă faptului că instanţa de apel a apreciat existenţa elementului subiectiv al infracţiunilor făcând trimitere la factori decisivi precum modul de acţiune, calitatea de agent de poliţie şi formarea persoanei în cauză. Astfel, această nouă poziţie s-a bazat pe probe pe care curtea de apel a putut să le aprecieze în mod direct. În sfârşit, în măsura în care reclamantul s-a plâns de faptul că instanţa de apel nu şi-a întemeiat hotărârea pe declaraţiile martorilor apărării, Curtea a reiterat faptul că importanţa acordată de instanţele naţionale unui anumit element de probă sau unei anumite concluzii sau aprecieri în faţa lor nu intră în competenţa sa. Curtea nu are competenţa unei instanţe de al patrulea grad de jurisdicţie şi nu pune în discuţie,

din punctul de vedere al art. 6 § 1, aprecierea făcută de instanțele naționale, cu excepția cazului în care concluziile acestora pot fi considerate arbitrare sau vădit nerezonabile, ceea ce nu este cazul în speță.

I.M.P. împotriva României⁷

(9.07.2024, cererea nr. 29634/22)

încălcarea art. 8 (certificat de încadrare în grad și tip de handicap; handicap grav care necesită un asistent personal; evaluare făcută de comisia de evaluare a persoanelor adulte cu handicap în funcție de Ordinul ministrului nr. 762/2007; discrepanță evidentă dintre situația specială a reclamantei, caracterizată prin lipsa autonomiei, și constatările autorităților)

Reclamanta este o pensionară în vârstă de 80 de ani diagnosticată cu „demență Alzheimer cu disfuncții cognitive severe”. După analizarea mai multor rapoarte medicale, Comisia de Evaluare a Persoanelor Adulte cu Handicap Maramureș a emis în cazul reclamantei un certificat de încadrare în grad și tip de handicap care dovedește că reclamanta are un handicap grav. Reclamanta a solicitat în contencios administrativ anularea respectivului certificat și emiterea unuia nou care să ateste că avea un handicap grav care necesită un asistent personal, susținând că handicapul său nu era nici ușor, nici reversibil, întrucât solicita îngrijire și supraveghere constante 24 de ore, deoarece starea sa de sănătate se deteriorează în fiecare zi. Instanțele interne au respins acțiunea, reținând că în raportul medical se afirma că reclamanta este o persoană cu deteriorare cognitivă severă care fusese evaluată și că acesteia îi fuseseră acordate scoruri psihologice de încadrare. Bazându-se pe aceste rezultate și pe criteriile conținute în Ordinul ministrului nr. 762/2007⁸, raportul stabilea că reclamanta suferea de un handicap grav și nu de un handicap grav care necesită un asistent personal. Curtea de apel a reținut că, în conformitate cu ordinul ministrului, scorul GAFS ar fi trebuit să fie mai mic de 20 pentru ca reclamanta să aibă dreptul la un asistent personal.

Curtea a observat că atât comisia, cât și instanțele naționale și-au concentrat evaluarea pe cerințele ordinului ministrului în legătură cu scorul GAFS al reclamantei în urma evaluării psihologice din 2020, rezumându-se doar la a recunoaște gradul său ridicat de dependență și capacitatea limitată de a îndeplini sarcinile de zi cu zi. Dreptul reclamantei la autonomie și la respectarea demnității sale nu pare să fi fost luat în considerare în cadrul evaluărilor interne în cauză. În plus, autoritățile nu au ținut seama de vârsta reclamantei. Nimic din deciziile criticate nu explică discrepanța evidentă dintre situația specială a reclamantei caracterizată prin lipsa autonomiei și constatarea că starea sa de sănătate nu reprezintă „un handicap grav care necesită un asistent personal” în temeiul Ordinului nr. 762/2007. Ca urmare a acestor decizii, reclamanta a fost lăsată să se descurce singură pe cheltuiala sa, iar autoritățile nu au propus nicio modalitate practică alternativă pentru a-i asigura sprijinul constant de care avea nevoie. În consecință, a fost încălcat art. 8 din Convenție.

Manoliu și alții împotriva României

(3.09.2024, cererea nr. 1174/18 și alte 19)

decizie de inadmisibilitate (art. 6; acțiune în despăgubire; nedesemnarea reprezentantului de către reclamant; lipsa calității procesuale active; dreptul de acces la o instanță)

Reclamantii au participat la manifestațiile populare împotriva regimului totalitar care au avut loc în România în decembrie 1989. În temeiul Legii nr. 341/2004⁹, aceștia aveau dreptul la anumite despăgubiri. Cererile din speță se referă la o acțiune introdusă în august 2016 la Tribunalul București în contradictoriu cu Casa de Pensii București pentru plata despăgubirilor respective. Acțiunea a fost introdusă de L.S.F. (care nu era unul dintre reclamantii) „în nume propriu și în numele colegilor săi”, ale căror nume și prenume le-a

⁷ Disponibilă în limba română [aici](#).

⁸ Ordinul ministrului muncii, familiei și egalității de șanse nr. 762/1992/2007 pentru aprobarea criteriilor medico-psihosociale pe baza cărora se stabilește încadrarea în grad de handicap, publicat în Monitorul Oficial nr. 885 din 27 decembrie 2007.

⁹ Legea nr. 341/2004 a recunoștinței pentru victoria Revoluției Române din Decembrie 1989, pentru revolta muncitorească anticomunistă de la Brașov din noiembrie 1987 și pentru revolta muncitorească anticomunistă din Valea Jiului - Lupeni - august 1977 a fost publicată în Monitorul Oficial nr. 654 din 20 iulie 2004.

indicat - reclamantii din prezenta cauza. L.S.F. a anexat la cererea sa un tabel conținând datele personale și semnăturile reclamantilor. În titlul tabelului se menționa că L.S.F. era împuternicit să introducă acțiunea în numele persoanelor enumerate în tabel și să le reprezinte în cadrul procedurii. Tribunalul a respins acțiunea ca nefondată, dispozitivul menționând numai acțiunea L.S.F. și nu cea a reclamantilor. L.S.F. a formulat apel „în nume propriu și în numele colegilor apelanți în prezenta cauza” și a adăugat numele și prenumele acestora. Din argumentele prezentate în apel a reieșit că aceștia au criticat hotărârea tribunalului, dar că, în acest stadiu al procedurii, nu au invocat o încălcare a dreptului lor de acces la o instanță datorită faptului că hotărârea nu a menționat acțiunile lor. Curtea de apel a respins apelul reținând incidența excepției lipsei calității procesuale active, având în vedere că apelantii nu au avut calitatea de reclamant în primă instanță și că hotărârea atacată nu le-a menținut calitatea de parte în cauză. În fața Curții, reclamantii au susținut, în temeiul art. 6 din Convenție, că dreptul lor de acces la o instanță a fost încălcat pentru motivul că instanțele naționale nu au examinat cererile lor.

În primul rând, Curtea a luat act de argumentul Guvernului potrivit căruia reclamantii nu au respectat cerințele procedurale deoarece nu și-au desemnat reprezentantul printr-un act notarial și nu au validat această reprezentare în ședință publică. Curtea a considerat, în această privință, că cerințele procedurale în cauză nu erau excesive. Este la fel de adevărat că, în hotărârea sa, tribunalul s-a referit la reclamantii ca și cum aceștia ar fi fost părți la procedură, dar dispozitivul hotărârii s-a limitat la L.S.F. În această privință, hotărârea tribunalului este lipsită de coerență. Cu toate acestea, Curtea a considerat că inconsecvența nu a fost decisivă în sine și trebuie privită în contextul general al procedurii. În speță, reclamantii nu au invocat în fața curții de apel nerespectarea dreptului lor de acces la o instanță în cadrul procedurii în primă instanță și nu au susținut în fața Curții că o astfel de abordare nu ar fi avut nicio șansă de succes. Curtea constată că instanța de apel a ridicat din oficiu problema calității procesuale pasive a reclamantilor în cadrul procedurii în fața sa. De asemenea, nu a rezultat că L.S.F., în calitate de reprezentant al reclamantilor, a prezentat curții de apel argumente întemeiate pe lipsa accesului la o instanță. În decizia sa, instanța de apel a respins acțiunea pe motiv că aceștia nu au fost „reclamantii” în procedura în primă instanță și, prin urmare, nu aveau calitate procesuală activă, indiferent de faptul că unii reclamantii au furnizat un act autentic de desemnare a reprezentantului, iar alții s-au prezentat în fața curții de apel și au validat reprezentarea. Prin urmare, această decizie a fost luată pe cale de excepție, iar curtea de apel nu a fost chemată să examineze pe fond un capăt de cerere bazat pe o pretinsă lipsă de acces la o instanță. În concluzie, reclamantii nu au abordat procedura cu diligența așteptată de la ei într-un context civil. Nici abordarea instanței de fond nu a fost lipsită de critici, însă reclamantii nu au făcut uz de mijloacele care le erau puse la dispoziție de dreptul intern pentru a remedia eventualele deficiențe ale procedurii în primă instanță.

Tudor împotriva României

(3.09.2024, cererea nr. 48789/22)

decizie de inadmisibilitate (art. 3; percheziție; acuzații de brutalitate și exces de zel din partea ofițerilor de poliție; anchetă efectivă)

Cererea se referă în principal la acuzațiile de brutalitate din partea poliției în timpul unei percheziții la domiciliul reclamantului și la lipsa unei anchete efective cu privire la aceste acuzații. În urma unei plângeri penale pentru viol, împotriva reclamantului, recidivist și liberat condiționat din executarea unei pedepse pentru omor, a fost începută urmărirea penală. A fost încuviințată o percheziție la domiciliul acestuia; aceasta a fost efectuată de 9 ofițeri de poliție. În cadrul procesului penal împotriva reclamantului, acesta a formulat în fața judecătorului de cameră preliminară acuzații de brutalitate și exces de zel din partea poliției cu ocazia percheziției; a fost începută o anchetă în această privință de parchetul de pe lângă judecătorie. La finalizarea acesteia, s-a constatat că ofițerii de poliție au recurs la forță doar pentru a-l împiedica pe reclamant să fugă și pentru a-i pune cătușe. Având în vedere nerespectarea de către reclamant a instrucțiunilor polițiștilor, precum și antecedentele sale penale și acuzația că ar fi avut o

armă, acțiunile acestora au fost justificate. Nici probele martorilor și nici fișele medicale nu au susținut afirmațiile reclamantului. Prin urmare, procurorul nu a găsit nicio probă în sprijinul pretensei brutalități din partea poliției. Decizia a fost menținută de către procurorul-șef și judecătorul de cameră preliminară.

Curtea a reținut că, atunci când au evaluat modul în care operațiunea a fost organizată și desfășurată și, în cele din urmă, justificarea invocată pentru utilizarea forței, anchetatorii au luat în considerare situația reclamantului și nivelul potențial de pericolozitate, în special condamnarea sa anterioară pentru omor și informația potrivit căreia acesta ar putea deține o armă. Faptul că, în cele din urmă, nu a fost găsită nicio armă în timpul percheziției nu invalidează evaluarea situației de către autorități. În mod regretabil, anchetatorii nu par să fi avut la dispoziție nicio înregistrare internă a poliției privind utilizarea forței în timpul reținerii reclamantului. Deși o astfel de omisiune ar putea afecta eficacitatea unei anchete privind acuzațiile de brutalitate din partea poliției, aceasta a fost remediată în speța de față prin amplexarea probelor examinate și prin rigurozitatea anchetei. În consecință, s-a stabilit că măsura nu a presupus utilizarea forței sau expunerea publică peste ceea ce a fost considerat în mod rezonabil necesar în circumstanțele speței. În plus, în pofida anumitor întâzieri în cadrul anchetei, durata totală de doi ani, trei luni și două săptămâni nu poate fi considerată excesivă. În consecință, Curtea nu a putut stabili dincolo de orice îndoială rezonabilă că forța utilizată pentru a-l imobiliza pe reclamant în timpul arestării sale a fost nejustificată și că acesta a fost supus vreunei brutalități polițienești. În plus, ancheta care a urmat a fost completă și efectivă în sensul art. 3.

Jescu și alții împotriva României

(4.07.2024, cererea nr. 69661/16 și alte 7)

Varga și alții împotriva României

(4.07.2024, cererea nr. 23996/16 și alte 6)

încălcarea art. 3 (condiții de detenție)

Curtea a reținut condițiile precare de detenție ale reclamantilor, făcând trimitere la principiile stabilite în jurisprudența sa, în special la *Rezmiveș și alții împotriva României*. Astfel, lipsa de spațiu într-o cameră de detenție reprezintă un factor de luat în considerare la stabilirea condițiilor de detenție ca fiind „degradante” din perspectiva art. 3 din Convenție și poate constitui o încălcare, atât considerat individual, cât și împreună cu alte deficiențe.

Patar și alții împotriva României

(11.07.2024, cererea nr. 7016/20 și alte 15)

Vîrtoeanu împotriva României

(11.07.2024, cererea nr. 55168/16)

A.S. împotriva României

(5.09.2024, cererea nr. 36566/22)

decizii de scoatere de pe rol

Costin Leonard Fălcută
Revizor jurist
Compartimentul Coordonare Traduceri
Institutul European din România